

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΩΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΦΥΛΗΣ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Κληρικολαϊκή Σύναξις Β'
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς
Διακονία καὶ Πνευματικὴ Πατρότης

Πέμπτη, 2α Νοεμβρίου 2012 ἐκ.ἡμ.
† Ἁγίων Μαρτύρων Ἀκινδύνου καὶ τῶν σὺν αὐτῶ

Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς
Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς

Ψήφισμα

**Οἰκουμενισμὸς
καὶ Β' Βατικανὴ Σύνοδος (1962-2012):
50 ἔτη Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκευτικοῦ Συγκρητισμοῦ**

α. Δόγμα - Βίος - Συνείδησις Ἐκκλησίας

1. Οἱ εὐσεβεῖς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐλεηθῆ νὰ εἶναι Μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔχουν βαθεῖα ἐπίγνωσι, ὅτι ἡ εἰλικρινὴς Χριστιανικὴ Ἀγάπη εἶναι ἀχώριστος ἀπὸ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὰ Δόγματα τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας.

2. Τὸ Πλήρωμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας ἔχει διδαχθῆ ἀπὸ τοὺς Ἁγίους καὶ Θεοφόρους Πατέρας, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραθεωρητῆ ἡ σωτηριολογικὴ σημασία τῆς ἀκριβείας τοῦ Δόγματος, διότι ἡ ἀκριβής, ἡ Ὄρθη Πίστις, ἀποτελεῖ βασικὸ καὶ ἀπαραίτητο ὄρο, μαζὶ πάντοτε μὲ τὰ ἀγαθὰ ἐν Χριστῶ ἔργα, τῆς ἀνθρωπίνης συγκαταθέσεως καὶ συνεργείας στὸ ἔργο τῆς Σωτηρίας μας.

3. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐκφράζει ἐν προκειμένῳ μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια τὴν Ὀρθόδοξη Πατερικὴ Διδασκαλία:

«Οὐτε γάρ, ἐὰν ἔχωμεν Δόγματα μὲν ὀρθά, Βίου δὲ ἀμελῶμεν, ὄφελος ἡμῖν ἔσται τι, οὔτε ἐὰν (ὀρθὸν) Βίον ἔχοντες, τῶν ὀρθῶν Δογμάτων ἀμελῶμεν, κερδᾶναί τι χρήσιμον καὶ πρὸς σωτηρίαν ἡμετέραν δυνησόμεθα».

4. Ἐπίσης, ἔχομε τὴν πεποίθησι, ὅτι *Φορέας καὶ Φύλαξ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τοῦ Ἀλαθήτου τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τὸ Πλήρωμα Αὐτῆς*, δηλαδὴ οἱ ὀρθῶς πιστεύοντες Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοί, οἱ ὅποιοι ἐκφράζουν τὴν *Συνείδησι τῆς Ἐκκλησίας*, ὑπερασπίζουν τὴν Ὁρθὴ Πίστι, ὅταν τυχὸν προσβάλλεται καὶ κινδυνεύη, ἀλλὰ καὶ ἔχουν τὴν πραγματικὴ θεόθεν δύναμι νὰ ἐγκρίνουν καὶ ἐπικυρώνουν ἀκόμη καὶ δογματικὰς ἀποφάσεις Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

5. Ἡ προτροπὴ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου: «τὴν Παρακαταθήκην φύλαξον» (Α΄ Τιμοθ. ς΄ 20), ἰσχύει γιὰ κάθε πιστὸ ξεχωριστὰ καὶ γιὰ ὅλους μαζί, σὲ ἀναλελυμένη δὲ διατύπωσι ἔχει ὡς ἐξῆς:

Νὰ εἶσαι πάντοτε ἄγρυπνος φρουρὸς καὶ θεματοφύλακας τῆς Ἱερᾶς Παρακαταθήκης τῆς Πίστεως, δηλαδὴ τῆς Πίστεως τῆς Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τὴν Ὅποια διαφυλάσσει ἀπαραχάρακτον καὶ ἀκαινοτόμητον ἢ Ὁρθοδοξία, ἥτοι ἢ Μία καὶ Μοναδικὴ Ἐκκλησία.

6. Μὲ τίς προϋποθέσεις αὐτές, ἐπιθυμοῦμε σήμερα, ἡμεῖς οἱ Σύνοδοι τῆς Δευτέρας Κληρικολαϊκῆς Συνάξεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητος τῶν Ἐνισταμένων, νὰ ἐκφράσωμε τὴν βαθυτάτην λύπην μας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔντονον διαμαρτυρίαν μας, γιὰ ὅσα συντελέσθησαν στὶς ἀρχὲς τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου στὸ Βατικανό, ἐπὶ τῇ 50ῃ ἐπετειῶ ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς *Β΄ Βατικανῆς Συνόδου* τῆς Αἰρέσεως τοῦ Παπισμοῦ, μὲ τὴν συμμετοχὴ δυστυχῶς τοῦ οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου.

β. Αἵρεσις τοῦ Παπισμοῦ - Β΄ Βατικανὴ Σύνοδος

1. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς διδάσκουν, ὅτι «δημιουργὸς τῶν αἰρέσεων εἶναι ὁ διάβολος» δυστυχῶς, τὸ πάλαι ποτὲ πανσέβαστον Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον τῆς Δύσεως, ἔχει μετεξελιχθῆ σταδιακὰ ἀπὸ τοῦ Θ΄ αἰῶνος, σὲ αἵρεσι ἢ πολυ-αἵρεσι ἢ παναἵρεσι ἢ «Αἵρεσι τῶν Αἰρέσεων», τὸν Παπισμὸ.

2. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος Ἁγιορείτης, ἐκφράζων τὴν διαχρονικὴ πίστι τῆς Ὁρθοδοξίας γιὰ τοὺς Λατίνους - Παπικούς, διακηρύττει:

«Ὅτι οἱ Λατῖνοι εἶναι αἰρετικοί, δὲν εἶναι καμμία χρεία ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ κάμωμεν ἀπόδειξιν... Ἄρκοῦσι δὲ ὅσα περὶ αὐτῶν ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Ἐφέσου ἐν τῇ Φλωρεντία

(Συνελεύσει κε') παρρησία εἶπεν οὕτως· “ἡμεῖς δι’ οὐδὲν ἄλλο ἀπεσχίσθημεν τῶν Λατίνων, ἀλλ’ ἢ ὅτι εἰσίν, οὐ μόνον σχισματικοί, ἀλλὰ καὶ αἰρετικοί”...».

3. Ὁ Παπισμός, ἰδίως μὲ τὸ αἰρετικὸ δόγμα τοῦ *Πρωτείου καὶ Ἀλαθῆτου τοῦ Πάπα*, τὸ ὁποῖο διεκήρυξε ἡ *Α΄ Βατικανὴ Σύνοδος* (1870), προσέβαλε καὶ διέστρεψε τὸ περὶ Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξο Δόγμα, ὅπως παλαιότερα ὁ Ἄρειος προσέβαλε τὴν θεότητα τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ Μακεδόνιος τὴν θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

4. Ἡ *Β΄ Βατικανὴ Σύνοδος* τοῦ πολυ-αιρετικοῦ Παπισμοῦ (1962-1965), ἀφ’ ἐνὸς μὲν ἐξῆρε, ἐπεξετέινε καὶ ἐδραΐωσε ἔτι περισσότερον τὸν *Παπικὸ Θεσμὸ* (*Πρωτεῖον καὶ Ἀλάθητον*), ἀφ’ ἑτέρου δὲ διετήρησε ὅλες τὶς ἄλλες περὶ τὴν Πίστιν καινοτομίες καὶ πλάνες τοῦ Παπισμοῦ· περαιτέρω ὅμως, ἐγκαινίασε τὸν λεγόμενον *Ρωμαϊκὸ ἢ Ρωμαιοκεντρικὸ ἢ Παποκεντρικὸ Οἰκουμενισμό*, μὲ δύο σαφεῖς κατευθύνσεις: τὴν ἀνάπτυξι τόσο τῶν *διαχριστιανικῶν σχέσεων*, ὅσο καὶ τῶν *διαθρησκειακῶν σχέσεων*.

5. Στόχος τοῦ πρωτοφανοῦς αὐτοῦ *ἀνοίγματος* τῆς *Β΄ Βατικανῆς Συνόδου* ἦταν ἡ ἐνωτικὴ προσπάθεια μὲ τοὺς ἄλλους Χριστιανοὺς καὶ τὶς ἄλλες Θρησκείες, ἀλλὰ μὲ *κέντρον ἐνότητος* τὸ πρόσωπον τοῦ Πάπα, ἐφ’ ὅσον κατὰ τὸν αἰρετικὸν Πάπα Ἰωάννη ΚΓ΄: «ἐν μόνον ποιμνιον ὑπάρχει: ὁ κόσμος· καὶ εἷς ποιμὴν: ὁ πάπας» (1963).

γ. Ἀναγνώρισις τῆς Β΄ Βατικανῆς ὑπὸ τοῦ πατριάρχου

1. Οἱ ἐξελίξεις ἀπὸ τοῦ 1962 καὶ ἐξῆς, στὰ ὅρια τοῦ ἀντορθοδόξου *Διαχριστιανικοῦ καὶ Διαθρησκειακοῦ Οἰκουμενισμοῦ*, συνέβαλαν μοναδικὰ στὴν ἀνάδειξι τοῦ αἰρετικοῦ Πάπα ὡς *κεντρικοῦ προσώπου* καὶ *ἐνωτικοῦ στοιχείου* τοῦ πολυειδῶς διηρημένου κόσμου· τὸ δὲ λυπηρὸν εἶναι, ὅτι στὴν διαδικασία τῆς ἀναδείξεως αὐτῆς τοῦ Πάπα, ὡς δῆθεν *ἐνοποιοῦ παράγοντος*, μετεῖχαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ συμμετέχουν, σὲ πολὺ ἐπίσημο μάλιστα ἐπίπεδο, καὶ οἱ ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενισταί*.

2. Ἡ ἀνησυχία μας, ἡ λύπη μας, ἡ διαμαρτυρία μας καθίσταται ὀλονὲν μεγαλύτερα, διότι οἱ ἐνέργειες τῶν *Οἰκουμενιστῶν* καὶ μάλιστα τῶν τοῦ Φαναρίου, αὐξάνουν τὰ ἐμπόδια γιὰ τὴν ποθητὴ εἰρήνευσι καὶ ἐπανένωσι τῶν Ὁρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι εἶναι διηρημένοι ἐξ αἰτίας τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ *Οἰκουμενισμοῦ* ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924.

3. Ἄρά γε, πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος νὰ συμπροσεύχεται, συλλειτουργοῦμενος μὲ τὸν αἰρεσιάρχη Πάπα Βενέδικτο ΙϚ΄ στὴν Πλατεία τοῦ Ἁγίου Πέτρου στὴν Ρώμη, εἰς ἐνδειξιν μάλιστα τιμῆς πρὸς τὴν αἰρετικὴν *Β΄ Βατικανὴ Σύνοδον*;

4. Ἐν ἰσχυρῶν, πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ κ. Βαρθολομαῖος νὰ ἀνταλλάσῃ ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν, καὶ μάλιστα λειτουργικόν, μὲ τὸν αἰρεσιάρχη Πάπα Βενέδικτο ΙϚ΄;

5. Ἐν ἰσχυρῶν, πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ κ. Βαρθολομαῖος νὰ ἐξυμνήσῃ μὲ εἰδικὴ ὁμιλία τοῦ τῆς ἀποφάσεις τῆς αἰρετικῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου καὶ νὰ ἐξαίρη τὴν ἀντορθόδοξον καὶ πραξικοπηματικὴν δῆθεν Ἄρσιν τῶν Ἀναθεμάτων μεταξὺ Δύσεως καὶ Ἀνατολῆς;

6. Ἐν ἰσχυρῶν, δὲν ἀμνηστεύει μὲ τὴν στάσιν τοῦ αὐτῆν ὁ κ. Βαρθολομαῖος τὸ Πρωτεῖον καὶ Ἀλάθητον τοῦ Πάπα; Δὲν ἀναγνωρίζει ἔτσι τὸν Παποκεντρικὸν Οἰκουμενισμόν; Δὲν ἐπιβραβεύει ἐπισήμως τὴν Οἰκουμηνικὴν Οὐνία, τὴν ὁποῖαν ἐθεμελίωσε ἡ Β' Βατικανὴ καὶ ἡ ὁποία διαβρώνει συνεχῶς ἔκτοτε τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὰς καὶ τοὺς μεταβάλλει σὲ Λατινόφρονας;

δ. Ὁρθόδοξος Ἐνστάσις καὶ Ἀποτειχίσις: Δικαίωσις

1. Ἡ Συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτὴ ἐκφράζεται ἀπὸ τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα τῶν Ὁρθοδόξων, μὲ τὸ πρῶτον πρακτικὸν βῆμα τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δηλαδὴ τὴν υἰοθέτησιν τοῦ Νέου Ἡμερολογίου κατὰ τὸ ἔτος 1924, ὠδήγησε τὸν Λαὸν τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποτειχισθῇ ἐκ τῶν καινοτόμων Οἰκουμενιστῶν-Νεοημερολογιστῶν καὶ νὰ συνεχίσῃ ἔκτοτε ἐνιστάμενος κατὰ τῆς Οἰκουμηνικῆς Κινήσεως.

2. Ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει ὡς ὁδηγὸν Του στὴν θεάρεστο αὐτὴ ἐνστάσιν τοῦ τὴν προτροπὴν τοῦ Ἁγίου Μάρκου Εὐγενικοῦ:

«Ἀπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας Διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, καὶ πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινῶσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διῦστασθαι».

3. Τὸ Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀδιανόητον νὰ ἀναγνωρίσῃ στὸ πρόσωπον τοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἀναγνωρίσῃ εἰς αὐτὸν τὸν ὄντως καὶ ἀληθῶς Πατριάρχον Του· ἐπίσης, εἶναι ἀδύνατον νὰ κοινωνῇ μὲ αὐτὸν καὶ τοὺς ὁμόφρονάς του, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ ὡς σταθερὸ γνῶμονα τῆς οἰκουμενιστικῆς του πορείας τὴν ἐξῆς ἀπίστευτη καὶ ἀπαράδεκτη Διακήρυξις του:

«Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάντες καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμᾶνοι καὶ Ἰνδοί, Βουδιστὰι καὶ Κομφουκιανοί, ἦλθε ὁ καιρὸς ὃχι ἀπλῶς γιὰ προσέγγισιν, ἀλλὰ καὶ γιὰ μιὰ συμμαχίαν καὶ συλλογικὴν προσπάθειαν», γιὰ «νὰ συντελέσωμε ὅλοι μας στὴν προώθησιν τῶν πνευματικῶν

ἀρχῶν τοῦ οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφωσύνης καὶ τῆς εἰρήνης», ἐφ' ὅσον ὁμως «εἴμεθα ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τοῦ ἐνὸς Θεοῦ»!...

4. Εἶθε ὁ Θεῖος τῆς Ἐκκλησίας Δομήτωρ νὰ διατηρήσῃ ἀσφαλές τὸ **Μικρὸν Ποίμνιον** Του ἀπὸ τοὺς δυστυχεῖς αὐτοὺς *Οἰκουμενιστάς*, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀναδειχθῆ μὲ τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα τους «ψευδελίσκοποι» καὶ «ψευδοποιμένες».

Ἡ Ὑπερευλογημένη Θεοτόκος νὰ ἐνώνῃ ὑπὸ τὴν ὀλόφωτον Σκέπην Αὐτῆς τοὺς πραγματικὰ Ὀρθοδόξους, ἥτοι τοὺς Ἀντι-οικουμενιστάς, καὶ νὰ δίδῃ μετάνοια στοὺς δεινῶς ἐκπεσόντας *Οἰκουμενιστάς!*

Ἐκ μέρους τῆς Συνάξεως

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

† Ὁ Ὠρεῶν Κυπριανὸς

† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

Ἀχαρναὶ Ἀττικῆς
τῆ 2α Νοεμβρίου 2012 ἐκ.ἡμ.
† Ἀγίων Μαρτύρων Ἀκινδύνου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ